

Arrest

nr. 340 846 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 februari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2024 dienen verzoekers voor de tweede keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun Nederlandse schoondochter.

Op 28 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekers twee beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 maart 2025.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2024 werd ingediend door:

Naam: E. (...) M. (...)
Voorna(a)m(en): E. (...) M. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1958
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende voor de tweede keer een aanvraag in als gezinslid in opgaande lijn van F. (...), M. (...)((...)). Mevrouw is de Nederlandse schoondochter van betrokkene en de echtgenote van J. (...) e. (...) M. (...). Betrokkene vraagt daarmee toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° stelt: "4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Bij de vorige aanvraag dd 10.01.2024 – geweigerd middels bijlage 20 dd 05.07.2024 – legde de betrokkene een aantal stukken voor ter staving van de afhankelijkheidsrelatie, die opnieuw worden voorgelegd bij de huidige aanvraag, zijnde:

- document van CNSS op naam van E. (...) M. (...) T. (...) opgemaakt 4.10.2023. Het gaat dus uit van de Algemene nationale kas van de sociale zekerheid. Het bevat geen gegevens, idem voor E. (...) M. (...), M. (...)
- attestation du revenu n°19561/2023 op naam van betrokkene waarin is opgenomen dat mijnheer geen inkomen heeft aangegeven voor de belastingen van het jaar 2023/2022 dd. 2.10.2023, idem voor mevrouw T. (...)
- document van de Algemene directie belastingen waarin is opgenomen dat E. (...) M. (...) T. (...) verklaart niet belastingplichtig te zijn wat betreft woonbelasting en gemeentelijke diensten dd.2.10.2023, idem voor E. (...) M. (...), E. (...) M. (...)
- geldoverschrijvingen:
  - Bewijs van het overmaken van geld via Western Union, Ria of CashPlus door M. (...) F. (...) aan T. (...) E. (...) M. (...) of E. (...) M. (...) M. (...) in 2018 een 7-tal overmakingen, in 2019 een 22-tal overmakingen meestal ter waarde van een kleine 200 €, in 2020 een 13-tal overmakingen, ook in 2022 een enkele overmaking.
  - In 2023: op 06.02.2023 twv 256,13 €; dd 06.02.2023 tbv 258,25 €; 01.06.2023 twv 250,20 €; 01.06.2023 twv 249,54 €; 04.07.2023 twv 247,11 €; 05.07.2023 twv 245,93 €; op 28.08.2023 twv 252,33 €, op 27.09.2023 twv 249,48 €, op 10.11.2023 twv 193.50 €, op 7.11.2023 twv 193.50 €, op 7.12.2023 241.50 €, op 8.12.2023 twv 241.50 €
  - In 2024: verschillende overschrijvingen
- Bestaansmiddelen referentiepersoon

De betrokkene actualiseert de huidige aanvraag met de volgende nieuwe stukken:

- Begeleidend schrijven advocaat dd 21.11.2024, met verklaring voor onderbroken financiële steun tussen 02/2020 en 11/2021, en tot 11/2022 omwille van Covid 19. Gedurende die periodes zou het geld in contanten overgedragen zijn geweest door derden en door referentiepersoon en zoon betrokkene zelf, er zijn geen bewijzen van voorgelegd.
- Attestation du revenu n°19245/2024 dd 31.10.2024 op naam van betrokkene waarin is opgenomen dat meneer geen inkomen heeft aangegeven voor de belastingen van het jaar 2023/2024, idem voor mevrouw E. (...) M. (...)
- Certificat administratif dd 04.11.2024, stellende dat meneer geen enkel beroep uitoefent, noch inkomsten heeft in de plaats Beni Bouifrouf, idem voor mevrouw E. (...) M. (...)
- document van de Algemene directie belastingen waarin is opgenomen dat E. (...) M. (...) T. (...) niet belastingplichtig is wat betreft woonbelasting en gemeentelijke diensten dd.01.11.2024, idem voor E. (...) M. (...), E. (...) M. (...) dd 31.10.2024 (provincie Nador)
- overschrijvingen van de referentiepersoon/hun zoon naar betrokkene en/of echtgenoot in 2024. - Bestaansmiddelen referentiepersoon en zoon betrokkene: loonfiches, individuele rekeningen, aanslagbiljet en bewijzen zelfstandige activiteit zoon, huurinkomsten

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, werden eigenlijk geen nieuwe bewijzen voorgelegd die het onvermogen van de betrokkene van in het land van oorsprong dan wel herkomst afdoende kunnen staven. Immers, de nieuw voorgelegde stukken onvermogen zijn opgesteld op recentere datum dan de bij de vorige aanvraag voorgelegde stukken. Wat deze reeds voorgelegde stukken betreft, werd reeds gesteld dat deze werden opgemaakt op basis van attesten die hun grondslag vinden in de verklaringen op eer. De bewijskracht van dergelijke documenten is aldus relatief. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten. Betrokkene toont wel bijkomend aan dat ze in 2023 geen inkomsten zou gehad hebben. In 2024 was hij reeds in België, dus dan is het logisch dat hij geen inkomsten had in Marokko. Wat nog steeds niet afdoende werd bewezen, is het bewijs geen eigenaar geweest te zijn van onroerende goederen voor zijn vertrek uit het land van oorsprong dan wel herkomst. Het document voorgelegd bij de vorige aanvraag was een verklaring op eer. Het document voorgelegd bij huidige aanvraag stelt niet expliciet dat dit een verklaring op eer is, maar werd opgesteld na vertrek van betrokkene en zijn echtgenote uit Marokko. Niets sluit uit dat betrokkene en echtgenote de eigendommen reeds verkocht hadden op datum opstellen laatste attest. Het onvermogen van de betrokkene en echtgenote voor hun komst naar België is dus niet afdoende aangetoond.

Wat betreft de bewijzen van financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst. Er kan niet worden aangetoond dat deze geldtransacties noodzakelijk waren om in de basisbehoeften te voorzien. Immers, geldtransfers kunnen pas mee in rekening gebracht worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond wat hier niet is gebleken. Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat dat schenkingen die betrokkene krijgt vereist zijn om in de basisbehoeften te voorzien (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Bovendien, zoals bij de vorige aanvraag reeds gemotiveerd, blijkt uit de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen inderdaad dat er een periode was dat er zeer regelmatig bedragen werden overgemaakt waarmee men redelijkerwijze wel iets kan doen in Marokko. Het gaat dan over 2019 en 2020. Nadien is het teruggevallen. De advocaat van de betrokkene beweert dan wel in het begeleidend schrijven dat deze terugval te wijten is aan de covid periode en dat de steun in die periode middels cash geld aan derden of door henzelf gebeurde, hier liggen geen bewijzen van voor. Het spreekt voor zich dat een loutere verklaring niet kan volstaan als bewijs van de afhankelijkheidsrelatie. De advocaat beweert dan wel dat de geldtransfereerbureaus in die periode gesloten waren, hier liggen geen bewijzen van voor. Zonder bewijs van het tegendeel, toont dit dus aan dat betrokkene en echtgenote in die periode konden overleven zonder de steun van referentiepersoon en hun zoon. In 2023 was de frequentie van financiële overschrijvingen opnieuw toegenomen, echter in verhouding tot 2019 en 2020 was het toch heel wat minder. Uit de voorgelegde stukken valt niet op te maken wat daartoe de aanleiding is geweest. Mijnheer en mevrouw moeten een andere bron van inkomsten hebben gehad. Het is uiteraard de bedoeling dat de afhankelijkheid wordt aangetoond van mijnheer en mevrouw van in het land van origine tegenover de referent voorafgaandelijk aan de komst naar België. Niet betreffende een periode die daar ver aan vooraf gaat, zoals reeds gemotiveerd in de weigeringsbeslissing dd 05.07.2024.

Wat de bijkomende bewijzen van financiële steun in België betreft - de bewijzen van overschrijvingen vanaf 06.11.2023 (aankomstverklaring betrokkene in België) en in 2024 - deze vormen geen bewijs van het ten laste zijn van in het land van oorsprong dan wel herkomst.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Andere voorgelegde stukken (oa bestaansmiddelen, huisvesting, etc) doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2024 werd ingediend door:

*Naam: E. (...) M. (...)
Voorna(a)m(en): T. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1954
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende voor de tweede keer een aanvraag in als gezinslid in opgaande lijn van F. (...), M. (...)((...)). Mevrouw is de Nederlandse schoondochter van betrokkene en de echtgenote van J. (...) e. (...) M. (...). Betrokkene vraagt daarmee toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° stelt: “4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Bij de vorige aanvraag dd 10.01.2024 – geweigerd middels bijlage 20 dd 05.07.2024 – legde de betrokkene een aantal stukken voor ter staving van de afhankelijkheidsrelatie, die opnieuw worden voorgelegd bij de huidige aanvraag, zijnde:

- document van CNSS op naam van E. (...) M. (...) T. (...) opgemaakt 4.10.2023. Het gaat dus uit van de Algemene nationale kas van de sociale zekerheid. Het bevat geen gegevens, idem voor E. (...) M. (...) M. (...)*
- attestation du revenu n°19561/2023 op naam van betrokkenes echtgenoot waarin is opgenomen dat mijnheer geen inkomen heeft aangegeven voor de belastingen van het jaar 2023/2022 dd. 2.10.2023, idem voor mevrouw T. (...)*
- document van de Algemene directie belastingen waarin is opgenomen dat E. (...) M. (...) T. (...) verklaart niet belastingplichtig te zijn wat betreft woonbelasting en gemeentelijke diensten dd.2.10.2023, idem voor E. (...) M. (...), E. (...) M. (...)*
- geldoverschrijvingen:*
  - Bewijs van het overmaken van geld via Western Union, Ria of CashPlus door M. (...) F. (...) aan T. (...) E. (...) M. (...) of E. (...) M. (...) M. (...) in 2018 een 7-tal overmakingen, in 2019 een 22-tal overmakingen meestal ter waarde van een kleine 200 €, in 2020 een 13-tal overmakingen, ook in 2022 een enkele overmaking.*
  - In 2023: op 06.02.2023 twv 256,13 €; dd 06.02.2023 tbv 258,25 €; 01.06.2023 twv 250,20 €; 01.06.2023 twv 249,54 €; 04.07.2023 twv 247,11 €; 05.07.2023 twv 245,93 €; op 28.08.2023 twv 252,33 €, op 27.09.2023 twv 249,48 €, op 10.11.2023 twv 193.50 €, op 7.11.2023 twv 193.50 €, op 7.12.2023 241.50 €, op 8.12.2023 twv 241.50 €*
  - In 2024: verschillende overschrijvingen*
  - Bestaansmiddelen referentiepersoon*

De betrokkene actualiseert de huidige aanvraag met de volgende nieuwe stukken:

- Begeleidend schrijven advocaat dd 21.11.2024, met verklaring voor onderbroken financiële steun tussen 02/2020 en 11/2021, en tot 11/2022 omwille van Covid 19. Gedurende die periodes zou het geld in contanten overgedragen zijn geweest door derden en door referentiepersoon en zoon betrokkene zelf, er zijn geen bewijzen van voorgelegd.*
- Attestation du revenu n°19245/2024 dd 31.10.2024 op naam van betrokkene waarin is opgenomen dat mevrouw geen inkomen heeft aangegeven voor de belastingen van het jaar 2023/2024, idem voor meneer E. (...) M. (...)*
- Certificat administratif dd 04.11.2024, stellende dat mevrouw geen enkel beroep uitoefent, noch inkomsten heeft in de plaats Beni Bouifrou, idem voor E. (...) M. (...), E. (...) M. (...)*

- document van de Algemene directie belastingen waarin is opgenomen dat E. (...) M. (...) T. (...) niet belastingplichtig is wat betreft woonbelasting en gemeentelijke diensten dd.01.11.2024, idem voor E. (...) M. (...), E. (...) M. (...) dd 31.10.2024 (provincie Nador)
- overschrijvingen van de referentiepersoon/hun zoon naar betrokkene en/of echtgenoot in 2024.
- Bestaansmiddelen referentiepersoon en zoon betrokkene: loonfiches, individuele rekeningen, aanslagbiljet en bewijzen zelfstandige activiteit zoon, huurinkomsten

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, werden eigenlijk geen nieuwe bewijzen voorgelegd die het onvermogen van de betrokkene van in het land van oorsprong dan wel herkomst afdoende kunnen staven. Immers, de nieuw voorgelegde stukken onvermogen zijn opgesteld op recentere datum dan de bij de vorige aanvraag voorgelegde stukken. Wat deze reeds voorgelegde stukken betreft, werd reeds gesteld dat deze werden opgemaakt op basis van attesten die hun grondslag vinden in de verklaringen op eer. De bewijskracht van dergelijke documenten is aldus relatief. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten. Betrokkene toont wel bijkomend aan dat ze in 2023 geen inkomsten zou gehad hebben. In 2024 was zij reeds in België, dus dan is het logisch dat ze geen inkomsten had in Marokko. Wat nog steeds niet afdoende werd bewezen, is het bewijs geen eigenaar geweest te zijn van onroerende goederen voor haar vertrek uit het land van oorsprong dan wel herkomst. Het document voorgelegd bij de vorige aanvraag was een verklaring op eer. Het document voorgelegd bij huidige aanvraag stelt niet expliciet dat dit een verklaring op eer is, maar werd opgesteld na vertrek van betrokkene en haar echtgenoot uit Marokko. Niets sluit uit dat betrokkene en echtgenoot de eigendommen reeds verkocht hadden op datum opstellen laatste attest. Het onvermogen van de betrokkene en echtgenoot voor hun komst naar België is dus niet afdoende aangetoond.

Wat betreft de bewijzen van financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst. Er kan niet worden aangevoerd dat deze geldtransacties noodzakelijk waren om in de basisbehoeften te voorzien. Immers, geldtransfers kunnen pas mee in rekening gebracht worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond wat hier niet is gebleken. Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat dat schenkingen die betrokkene krijgt vereist zijn om in de basisbehoeften te voorzien (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Bovendien, zoals bij de vorige aanvraag reeds gemotiveerd, blijkt uit de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen inderdaad dat er een periode was dat er zeer regelmatig bedragen werden overgemaakt waarmee men redelijkerwijze wel iets kan doen in Marokko. Het gaat dan over 2019 en 2020. Nadien is het teruggevallen. De advocaat van de betrokkene beweert dan wel in het begeleidend schrijven dat deze terugval te wijten is aan de covid periode en dat de steun in die periode middels cash geld aan derden of door henzelf gebeurde, hier liggen geen bewijzen van voor. Het spreekt voor zich dat een loutere verklaring niet kan volstaan als bewijs van de afhankelijkheidsrelatie. De advocaat beweert dan wel dat de geldtransfereerbureaus in die periode gesloten waren, hier liggen geen bewijzen van voor. Zonder bewijs van het tegendeel, toont dit dus aan dat betrokkene en echtgenoot in die periode konden overleven zonder de steun van referentiepersoon en hun zoon. In 2023 was de frequentie van financiële overschrijvingen opnieuw toegenomen, echter in verhouding tot 2019 en 2020 was het toch heel wat minder. Uit de voorgelegde stukken valt niet op te maken wat daartoe de aanleiding is geweest. Mijnheer en mevrouw moeten een andere bron van inkomsten hebben gehad. Het is uiteraard de bedoeling dat de afhankelijkheid wordt aangetoond van mijnheer en mevrouw van in het land van origine tegenover de referent voorafgaandelijk aan de komst naar België. Niet betreffende een periode die daar ver aan vooraf gaat, zoals reeds gemotiveerd in de weigeringsbeslissing dd 05.07.2024.

Wat de bijkomende bewijzen van financiële steun in België betreft - de bewijzen van overschrijvingen vanaf 06.11.2023 (aankomstverklaring betrokkene in België) en in 2024 - deze vormen geen bewijs van het ten laste zijn van in het land van oorsprong dan wel herkomst.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Andere voorgelegde stukken (oa bestaansmiddelen, huisvesting, etc) doen geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek, van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun enig middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

"En ce que,

*Aux termes des décisions entreprises, la partie adverse considère que les requérants ne répondent pas aux conditions mises à leur séjour, étant de démontrer être « à charge » du ménage rejoint ; la partie adverse considère que les requérants n'ont pas démontré de manière suffisante qu'ils étaient effectivement dans l'incapacité de subvenir à leurs besoins, ni prouvé de manière suffisante qu'ils étaient, avant la demande et déjà dans le pays d'origine, financièrement et/ou matériellement à la charge de leur fils et de leur belle-fille;
Alors que,*

Le 10 janvier 2024, une première demande de séjour a été introduite par chacun des requérants ; à l'appui de ces demandes, en vue de démontrer qu'ils se trouvaient être « à charge » du ménage de leur fils et de leur belle-fille, les intéressés ont chacun produit les documents suivants :

- une attestation de non immatriculation à la CNSS (caisse nationale de sécurité sociale) du Maroc, datée du 4 octobre 2023*
- une attestation du revenu datée du 2 octobre 2023*
- une attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux datée du 2 octobre 2023.*
- Des preuves d'envois d'argent en 2018, 2019, 2020, 2022, 2023 et 2024*

A l'appui de leur seconde demande de séjour, les requérants ont ajouté au dossier les documents suivants :

- Une attestations du revenus datée du 31 octobre 2024*
- Un certificat administratif de non emploi et de non-revenu daté du 4 novembre 2024*
- Une attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux datée du 1er novembre 2024*

Les requérants ont par ailleurs exposé, aux termes du courrier de leur conseil daté du 21 novembre 2024, les raisons pour lesquelles ces documents étaient de nature à démontrer une situation d'indigence au Maroc, justifiant qu'ils soient considérés comme étant « à charge » du ménage rejoint :

« (...)

O Aucun des deux n'a jamais été immatriculé à la Caisse nationale de sécurité sociale au Maroc, établissement public gérant le régime obligatoire de la sécurité sociale de l'ensemble des indépendants et des salariés du secteur privé au Maroc⁷ ; il peut être déduit de cette non affiliation que les intéressés n'ont jamais été travailleur salarié ou indépendant au Maroc ; cette information se trouve par ailleurs confirmée par l'attestation administrative établie en ce sens, également produite ;

O Aucun des deux n'est astreint à la taxe d'habitation et des services communaux.

La taxe d'habitation « (...) porte annuellement sur les immeubles bâtis et constructions de toute nature occupés en totalité ou en partie par leurs propriétaires à titre d'habitation principale ou secondaire ou mis bénévolement, par lesdits propriétaires, à la disposition de leurs conjoints, ascendants ou descendants, à titre d'habitation ».

La taxe sur les services communaux, quant à elle, « (...) est établie annuellement au lieu de situation des immeubles soumis à cette taxe, au nom du propriétaire ou de l'usufruitier et à défaut, au nom du possesseur ou de l'occupant sur : -les immeubles bâtis et les constructions de toute nature ; (...) »

Le fait, pour les requérants, de ne pas être astreints au paiement de cette taxe induit nécessairement qu'ils ne sont propriétaires d'un bien immobilier au Maroc, bien dont ils pourraient potentiellement tirer des revenus de la mise en location ; cette information est utile à déterminer les « conditions économiques et sociales » (telles que visées par la CJUE dans son arrêt Jia, §37) qui étaient celles des requérants lorsqu'ils vivaient au Maroc, avant leur arrivée en Belgique ;

O Aucun des deux n'a déclaré de revenus au cours des deux derniers exercices fiscaux ;

Selon la législation marocaine applicable¹⁰, l'obligation de souscrire une telle déclaration du revenu s'impose à tout ressortissant (fiscal) marocain disposant de revenus parmi ceux dont la liste figure sur les attestations du revenus produites par les requérants. Le fait de ne pas souscrire pareille déclaration emporte donc une présomption légale d'absence de revenu dans le chef de la personne concernée.

(...) »

Première branche

La partie adverse considère que les documents produits à l'appui des premières demandes de séjour introduites par les requérants (et que les intéressés ont produits à nouveau à l'appui de leur seconde demande) ne sont pas probants, dans la mesure où ils ont été établis sur la base de déclaration sur l'honneur ;

Or, si tel est effectivement le cas des attestations de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux datée du 2 octobre 2023. cette constatation ne se vérifie pas à la lecture des attestations de non immatriculation à la CNSS du Maroc du 4 octobre 2023, et des attestations du revenu du 2 octobre 2023 ; en effet, ces documents ne font pas mention de ce qu'ils auraient été établis sur la base de telles déclarations sur l'honneur émanant des requérants ; la partie adverse ne pouvant donc considérer que ces documents n'étaient pas de nature à démontrer l'absence de revenu des requérants pour ce motif, qui ne se vérifie pas à la lecture des documents en question ;

Les décisions entreprises n'est pas valablement motivées et violent la foi due aux attestations visées ;

Deuxième branche

A l'appui de leur seconde demande de séjour, en plus des documents déjà produits à l'appui de leur demande précédente, les requérants ont donc communiqués :

- Une attestations du revenus datée du 31 octobre 2024
- Un certificat administratif de non emploi et de non-revenu daté du 4 novembre 2024
- Une attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux datée du 1er novembre 2024

A propos de ces documents, la partie adverse se contente de considérer qu'il s'agit des mêmes documents que ceux déjà produits précédemment, mais établis à dates plus récentes ;

Cette affirmation est inexacte ;

Parmi les documents nouvellement produit figure un « certificat administratif » de non emploi et de non-revenu daté du 4 novembre 2024, qui ne constitue pas la réédition d'un document identique précédemment produit ; ce document indique notamment que les requérants n'exerçaient pas de profession

dans le ressort territorial où ils habitaient ; il n'est tiré aucune conclusion de cette information, aux termes des décisions entreprises ; pourtant, il s'agit là d'un élément pertinent à l'heure de déterminer les « conditions économiques et sociales » (telles que visées par la CJUE dans son arrêt Jia, §37) qui étaient celles des requérants lorsqu'ils vivaient au Maroc, avant son arrivée en Belgique ;

Les décisions entreprise ne sont pas valablement motivée et sont prise en violation des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de prudence et de minutie ;

Troisième branche

La partie adverse dénie donc toute force probante aux attestations de non-immatriculation à la CNSS du Maroc produites à l'appui des première et deuxième demandes de séjour des requérants, au motif (contesté – voir première branche) que ces attestations auraient été établies sur la base de déclarations sur l'honneur ;

Partant, la partie adverse ne tient pas compte des informations déduites de ces attestations, que les requérants jugent déterminantes dans le cadre de l'examen de la situation qui étaient la leur au Maroc, avant de rejoindre la Belgique ;

A cet égard, les requérants ont exposé, aux termes du courrier transmis à la partie adverse par leur conseil, que cette non affiliation à la CNSS impliquait que les intéressés n'ont jamais été travailleurs salariés ou indépendants au Maroc ;

Les requérants ont souligné que cette information se trouvaient par ailleurs confirmée par le certificat administratif précitée, datée du 4 novembre 2024, et selon lequel ils n'exerçaient pas de profession dans le ressort territorial où ils habitaient ;

La motivation des décisions entreprises ne contiennent aucun élément de réponse à ces arguments, autres que ceux contestés aux termes des 1ère et 2ème branche du moyen ;

Ces décisions ne sont pas valablement motivée ;

Quatrième branche

En vue de démontrer qu'ils ne bénéficiaient pas de revenus propres au Maroc, les requérants ont donc chacun produit, entre autres, deux attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et de services communaux établie par la Direction régionale des Impôts au Maroc les 2 octobre 2023 et 1er novembre 2024 ;

Selon la législation marocaine rappelée par le conseil des requérants dans son courrier, la taxe d'habitation « (...) porte annuellement sur les immeubles bâtis et constructions de toute nature occupés en totalité ou en partie par leurs propriétaires à titre d'habitation principale ou secondaire ou mis bénévolement, par lesdits propriétaires, à la disposition de leurs conjoints, ascendants ou descendants, à titre d'habitation ».

La taxe sur les services communaux, quant à elle, « (...) est établie annuellement au lieu de situation des immeubles soumis à cette taxe, au nom du propriétaire ou de l'usufruitier et à défaut, au nom du possesseur ou de l'occupant sur : - les immeubles bâtis et les constructions de toute nature ; (...) »

Le fait, pour les requérants, de ne pas être astreints au paiement de l'une et l'autre de ces taxes induit nécessairement qu'ils ne sont pas propriétaires d'un bien immobilier au Maroc, bien dont ils auraient potentiellement pu tirer des revenus de la mise en location ; cette information est utile à déterminer les « conditions économiques et sociales » (telles que visées par la CJUE dans son arrêt Jia, §37) qui étaient celles des requérants lorsqu'ils vivaient au Maroc, avant son arrivée en Belgique ;

La partie adverse ne dénie pas l'intérêt de telles attestations, mais elle estime ne pas pouvoir tenir compte de celles datées du 2 octobre 2023 en ce qu'elles ont été établies sur la base de déclarations sur l'honneur des intéressés ; et la partie adverse de considérer, partant, que les attestations datées du 1er novembre 2024 - dont il n'est pas établi qu'elles auraient été établies sur la base de telles déclarations sur l'honneur - ne sont pas pertinentes au motif puisqu'elles sont datées d'après le départ des requérants du Maroc, et que l'on ne peut exclure que les intéressés aient vendu les biens qu'ils possédaient dans l'intervalle (!);

Cette motivation, aux termes de laquelle la partie adverse écarte les attestations du 2 octobre 2023, n'est pas adéquate et viole la foi due au contenu desdites attestations car s'il est certes fait mention, aux termes de ces documents, de ce qu'une déclaration sur l'honneur a effectivement été souscrite en vue de les obtenir (telle est la procédure, au Maroc), les attestations en cause ne se limitent pas à reproduire les termes desdites déclarations sur l'honneur mais comportent l'affirmation, émanant de la Direction générale des

impôts au Maroc de ce que chaque requérant « n'est pas imposable en matière de taxe d'habitation et de taxe de services communaux » sur tout le territoire marocain (ce dont on peut légalement déduire qu'ils ne sont propriétaires d'aucun bien immobilier au Maroc) ;

Le fait que les documents en cause aient été rédigés sur la base des déclarations des intéressés eux-mêmes, ce qui est conforme à la procédure, ne permet donc nullement de considérer que ces documents ne revêtiraient qu'une valeur déclarative, et seraient dénués, pour cette raison, de toute force probante ;

Jugé en ce sens par votre Conseil à propos d'une attestation de revenu également obtenue sur la base d'une déclaration sur l'honneur au Maroc : « S'agissant de l'attestation de revenu global pour l'année 2011, le Conseil observe, à la lecture du dossier administratif, que si elle a effectivement été établie, selon ses termes, « suivant la déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressée le 27/06/2011 », il n'en demeure pas moins qu'elle émane de la Direction Régionale des Impôts de Kenitra (Maroc), laquelle relève du Ministère des Finances et de la Privatisation marocain, en sorte que la partie défenderesse ne pouvait, sous peine de méconnaître ses obligations rappelées supra au point 3.2.1., valablement motiver la décision attaquée en indiquant que ce document ne peut pas faire foi. Partant, la décision attaquée n'est pas adéquatement et suffisamment motivée à cet égard » (arrêt n°96.597 du 05.02.2013) ;

Les décisions entreprises ne sont pas valablement motivées et violent la foi due aux attestations de non-imposition à la taxe d'habitation et de services communaux établies par la Direction régionale des Impôts au Maroc le 2 octobre 2023 ;

Cinquième branche

La partie adverse semble admettre que les requérants démontrent n'avoir bénéficié d'aucun revenu en 2023, soit préalablement à leur arrivée en Belgique (« Betrokkene toont wel bijkomend aan dat ze in 2023 geen inkomsten zou gehad hebben ») ;

Elle n'expose cependant pas les raisons pour lesquelles elle considère, nonobstant ce constat, que les requérants ne démontrent pas leur indigence au pays d'origine, avant leur départ pour la Belgique (où ils sont arrivés en novembre 2023) ;

Les décisions entreprises ne sont pas valablement motivées, cette motivation étant entachée, sur ce point, d'une insuffisance, voire d'une contradiction ;

Sixième branche

La partie adverse ne conteste pas que les requérants démontrent ne pas avoir bénéficié de revenus en 2024, mais considère que cette absence de revenu découle logiquement du fait qu'ils se trouvaient déjà en Belgique à cette date (« In 2024 was hij reeds in België, dus dan is het logisch dat hij geen inkomsten had in Marokko ») ;

La partie adverse n'indique pas au vu de quels documents elle admet que les requérants rapportent la preuve de ce qu'ils ne disposaient pas de revenus en 2024 ; cette précision aurait été d'autant plus utile que la partie adverse semble avoir précédemment écarté toutes les pièces produites à cet égard (« Wat het onvermogen betreft werden eigenlijk geen nieuwe bewijzen voorgelegd die het onvermogen van de betrokkene van in het land van oorsprong dan wel herkomst afdoende kunnen staven. Immers, de nieuw voorgelegde stukken onvermogen zijn opgesteld op recentere datum dan de bij de vorige aanvraag voorgelegde stukken ») ;

Si certains des documents produits à l'appui des secondes demandes de séjour des requérants démontrent valablement que les intéressés ne disposaient de revenus (pour 2024), on ne comprend donc pas que ces mêmes documents, relatifs aux années précédentes, ne le démontrent pas tout autant ;

La motivation des décisions entreprises est entachée d'une insuffisance, voire d'une contradiction ;

Septième branche

En vue de démontrer qu'ils devaient être considérés comme étant à la charge du ménage rejoint, au sens où cette notion a été définie par la Cour de Justice, les requérants ont notamment produit la preuve qu'ils avaient bénéficié d'envoi d'argent de façon régulière entre 2018 et novembre 2020 et de novembre 2022 à septembre 2023 (soit jusqu'à leur départ pour la Belgique) ;

La partie adverse ne conteste pas la matérialité de ces envois d'argent, mais elle estime d'une part que de telles preuves d'envois d'argent ne sont pertinentes que si elles sont accompagnées de la démonstration d'une situation d'indigence au pays d'origine, démonstration que la partie adverse considère comme non rapportée en l'espèce (ce que les requérants ont contesté aux termes des six premières branches du moyens) ;

La partie adverse considère d'autre part que le fait que ces transferts d'argent aient été interrompus en tous cas entre les mois de novembre 2020 et le mois de novembre 2022 empêche de conclure à l'existence d'une situation de dépendance au pays d'origine, préalablement à l'arrivée des requérants en Belgique ; la partie adverse expose que les explications des demandeurs en vue de justifier cette interruption (en lien avec la crise du Covid-19) ne sont pas étayées de preuves et elle en conclut, partant, que durant la période au cours de laquelle les requérants n'ont pas bénéficié d'envois d'argent, ils sont forcément dû bénéficier de revenus;

Première sous-branche

Parce qu'ils ne parviennent pas - et pour cause - à démontrer que, durant la crise du Covid, l'aide financière dont ils bénéficiaient depuis plus de deux ans a continué à leur être fournie non plus via des transferts d'argent, mais de la main à la main, les requérants auraient donc nécessairement bénéficié d'autres ressources au cours de la période en cause ;

Il s'agit là d'un argument non sequitur qui s'entend d'autant moins que de nombreuses informations objectives disponibles viennent confirmer les dires des requérants, quant aux obstacles, en lien avec la crise Covid, à continuer à bénéficier de tels mandats postaux durant une période ou tout déplacement non essentiel était sinon proscrit, à tout le moins déconseillé, et où les établissements de commerce non essentiels sont demeurés fermés durant de nombreux mois, tant en Belgique que (surtout) au Maroc ;

Les décisions entreprises ne sont, sur ce point, pas valablement motivées ;

Deuxième sous-branche

Plus fondamentalement, la partie adverse semble faire du fait d'avoir bénéficié de façon régulière, préalablement à l'arrivée sur le territoire de la Belgique, d'envois d'argent de la part du ménage rejoint une condition consubstantielle à la qualité d'être « à charge » ; ainsi, le fait de ne pas avoir bénéficié d'un tel soutien (ou, à tout le moins, de ne pas pouvoir le démontrer) sur une période de deux à cinq ans au cours de 5 années précédant l'arrivée des requérants en Belgique permet à la partie adverse de soutenir que la dépendance au pays d'origine n'est pas démontrée ;

Or, la Cour de Justice n'a jamais considéré qu'un tel soutien régulier devait nécessairement exister pour pouvoir conclure à l'existence d'une situation « à charge », mais seulement que le fait d'avoir bénéficié de façon régulière et sur une période de temps significative d'un tel soutien constitue un élément de nature à démontrer l'existence d'une situation de dépendance ;

En ce sens, la Cour a jugé dans l'arrêt Reyes que :

« 20. À cet égard, il y a lieu de relever que, pour qu'un descendant direct d'un citoyen de l'Union, qui est âgé de 21 ans ou plus, puisse être considéré comme étant 'à charge' de celui-ci au sens de l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38, l'existence d'une situation de dépendance réelle doit être établie (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 42).

21. Cette dépendance résulte d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le citoyen de l'Union ayant fait usage de la liberté de circulation ou par son conjoint (voir, en ce sens, arrêt Jia, précité, point 35).

(...)

24. Or, le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe.
»

La partie adverse ne retient que le fait que la régularité de ces envois a été interrompue, pour en déduire l'absence de preuve d'un lien de dépendance ; elle n'a aucun égard au fait que les requérants peuvent

démontrer avoir bénéficié d'un tel soutien entre 2018 et novembre 2020 et entre novembre 2022 et septembre 2023, ce qui constitue déjà, en soi, un éléments pertinent indiquant l'existence d'un besoin de soutien dans leur chef ;

Les décisions entreprises ne sont pas valablement motivées et violent les termes de l'article 40bis tels qu'ils ont été interprétés par la Cour de justice ;"

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek, doch zetten niet uiteen op welke wijze deze artikelen worden geschonden door de bestreden beslissingen. In zoverre is hun middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, hun Nederlandse schoondochter. Immers hebben verzoekers noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in hun land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verweerder motiveert voor elk van de voorgelegde documenten waarom zij het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon niet aantonen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekers het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

In casu hebben verzoekers als bloedverwanten in opgaande lijn een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van hun Nederlandse schoondochter. Krachtens de voormelde bepaling moeten verzoekers dan ook aantonen dat ze ten laste zijn van hun Nederlandse schoondochter.

Wat betreft het begrip ‘ten laste’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie aan dit begrip heeft gegeven. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent of descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43) stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*” Het standpunt van verweerder, met name dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidssituatie moest bestaan tussen verzoekers en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt door verzoekers niet betwist.

Het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe gehouden is alle door verzoekers overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Verweerder is van oordeel dat in casu niet aan deze vereiste is voldaan. Hij motiveert dat verzoekers noch afdoende hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende hebben bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekers zijn het oneens met deze beoordeling. In een eerste middelonderdeel zetten verzoekers uiteen dat zij bij hun verblijfsaanvraag een document van CNSS van 4 oktober 2023 en een “*attestation du revenu*” van 2 oktober 2023 hebben voorgelegd, waaruit volgt dat zij geen inkomen hebben aangegeven voor de belastingen van het jaar 2022/2023. In tegenstelling tot hetgeen verweerder motiveert, zouden deze attesten niet zijn opgesteld op basis van verklaringen op eer van verzoekers. Dit blijkt volgens verzoekers alleszins niet uit de documenten zelf. Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom deze documenten het ontbreken van een inkomen in hun land van herkomst niet zouden kunnen aantonen.

Aangaande de voormelde documenten wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Bij de vorige aanvraag dd 10.01.2024 – geweigerd middels bijlage 20 dd 05.07.2024 – legde de betrokkene een aantal stukken voor ter staving van de afhankelijkheidsrelatie, die opnieuw worden voorgelegd bij de huidige aanvraag, zijnde:

- document van CNSS op naam van E. (...) M. (...) T. (...) opgemaakt 4.10.2023. Het gaat dus uit van de Algemene nationale kas van de sociale zekerheid. Het bevat geen gegevens, idem voor E. (...) M. (...), M. (...)

- attestation du revenu n°19561/2023 op naam van betrokkene waarin is opgenomen dat mijnheer geen inkomen heeft aangegeven voor de belastingen van het jaar 2023/2022 dd. 2.10.2023, idem voor mevrouw T. (...)

[...]

Wat het onvermogen betreft, werden eigenlijk geen nieuwe bewijzen voorgelegd die het onvermogen van de betrokkene van in het land van oorsprong dan wel herkomst afdoende kunnen staven. Immers, de nieuw voorgelegde stukken onvermogen zijn opgesteld op recentere datum dan de bij de vorige aanvraag voorgelegde stukken. Wat deze reeds voorgelegde stukken betreft, werd reeds gesteld dat deze werden opgemaakt op basis van attesten die hun grondslag vinden in de verklaringen op eer. De bewijskracht van dergelijke documenten is aldus relatief. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten.

Betrokkene toont wel bijkomend aan dat ze in 2023 geen inkomsten zou gehad hebben. In 2024 was hij reeds in België, dus dan is het logisch dat hij geen inkomsten had in Marokko. Wat nog steeds niet afdoende werd bewezen, is het bewijs geen eigenaar geweest te zijn van onroerende goederen voor zijn vertrek uit het land van oorsprong dan wel herkomst. Het document voorgelegd bij de vorige aanvraag was een verklaring op eer. Het document voorgelegd bij huidige aanvraag stelt niet expliciet dat dit een verklaring op eer is, maar werd opgesteld na vertrek van betrokkene en zijn echtgenote uit Marokko. Niets sluit uit dat betrokkene en echtgenote de eigendommen reeds verkocht hadden op datum opstellen laatste attest. Het onvermogen van de betrokkene en echtgenote voor hun komst naar België is dus niet afdoende aangetoond.”

In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de eerdere weigeringsbeslissingen van 5 juli 2024, waarin het document uitgaande van CNSS en het “*attestation de revenu*” van 2 oktober 2023 reeds werden beoordeeld. In de weigeringsbeslissingen van 5 juli 2024, die zich in het administratief dossier bevinden, werd aangaande deze documenten gemotiveerd: “*Wat betreft het onvermogen werden wel een aantal pertinente documenten voorgelegd, alhoewel dat relatief is gezien ze eigenlijk allemaal gesteund zijn op een verklaring op eer door betrokkene of haar echtgenoot. De andere attesten waarop niet vermeld is dat ze werden opgemaakt op basis van een verklaring op eer door betrokkene of zijn echtgenote, werden eenvoudigweg opgemaakt op basis van de attesten die wel hun grondslag vinden in de verklaringen op eer. De bewijskracht van dergelijke documenten is aldus relatief. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten.*”

Verzoekers hebben tegen de bovenvermelde weigeringsbeslissingen geen beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waardoor ervan mag worden uitgegaan dat zij berustten in het oordeel van verweerder dat de voorgelegde documenten niet aantoonde dat verzoekers in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon. Aangezien de beslissingen van 5 juli 2024 zich inmiddels definitief in het rechtsverkeer bevinden, kan dan ook de vraag worden gesteld welk belang verzoekers op heden nog kunnen laten gelden bij hun kritiek ten aanzien van de motivering omtrent het document uitgaande van CNSS en het “*attestation de revenu*” van 2 oktober 2023. Daarnaast kan worden opgemerkt dat op het “*attestation de revenu*” wordt vermeld “*L'intéressé ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale des impôts pour l'année 2023/2022*” (vertaling: betrokkene dient geen aangifte van het globale inkomen in bij de algemene belastingdienst voor het jaar 2023/2022). Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat dit attest werd opgemaakt op basis van een attest dat zijn grondslag vindt in verklaringen op eer van verzoekers. Daarnaast slagen verzoekers er met hun betoog, dat het attest van de CNSS niet is opgesteld op basis van verklaringen op eer, niet in te weerleggen dat dit attest in feite geen concrete gegevens bevat, noch voor verzoeker, noch voor verzoekster. Verzoekers tonen niet aan in hoeverre dit attest zou kunnen bewijzen dat zij in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon, nu dit attest op zich inderdaad niet veelzeggend is. Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar ze aanvoeren dat het feit dat ze niet bij de CNSS waren aangesloten, impliceert dat zij in Marokko nooit als werknemer of als zelfstandige hebben gewerkt. Dit kan als zodanig nergens uit dit attest worden afgeleid.

In een tweede middelonderdeel betogen verzoekers dat de documenten die ze bij de huidige aanvraag hebben voorgelegd, niet louter updates zouden zijn van de tijdens hun eerdere verblijfsaanvraag voorgelegde documenten. In de bestreden beslissingen oordeelt verweerder dat de aangebrachte documenten betreffende het onvermogen in Marokko eigenlijk geen nieuwe bewijzen betreffen. De nieuw voorgelegde documenten inzake het onvermogen zijn opgesteld op recentere datum dan de bij de vorige verblijfsaanvraag voorgelegde stukken. Verzoekers argumenteren dat ze in het kader van de voorliggende aanvraag een administratief certificaat van 4 november 2024 hebben bijgebracht, hetgeen aantoont dat zij geen beroep uitoefenden in de regio waar ze vandaan komen. Volgens verzoekers wordt hiermee onterecht geen rekening gehouden.

In de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat verzoekers inderdaad een “*certificat administratif*” van 4 november 2024 hebben voorgelegd, stellende dat betrokkenen geen enkel beroep uitoefenen, noch inkomsten hebben in de plaats Beni Bouifrou. Verweerder motiveert dat verzoekers aantonen dat ze in 2023, en 2024, geen inkomsten zouden hebben gehad. Echter verbleven verzoekers in 2024 reeds in België waardoor het logisch is dat ze op het moment van het opstellen van voormeld certificaat geen inkomsten meer hadden in Marokko. Verzoekers tonen niet aan wat, gelet op deze beoordeling, nog de relevantie is van de vaststelling dat zij in 2024 geen beroepsactiviteit uitoefenden of inkomsten verwierven in hun herkomstregio. Immers moeten verzoekers aantonen dat zij ten laste waren van de referentiepersoon reeds in hun land van herkomst. Verweerder merkt dan ook op goede gronden op dat een document dat verzoekers' onvermogen in Marokko aantoont op een moment dat zij zich reeds in België hebben gevestigd, niet als bewijs van het ‘ten laste zijn’ in het land van herkomst kan worden aanvaard. Daarnaast kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar ze argumenteren dat uit dit “*certificat administratif*” zou blijken dat ze nooit in Marokko hebben gewerkt als werknemer of als zelfstandige. Dit certificaat, dat werd opgesteld op 4 november 2024, vermeldt enkel “*L'intéressée n'exerçait aucune profession et n'a aucun revenu au niveau du*

commandement de Beni Bouifrou". Hieruit kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekers tot 4 november 2024 op geen enkel moment werkzaam zouden zijn geweest. Bovendien spreekt dit attest zich enkel uit over de regio Beni Bouifrou, waardoor verzoekers niet dienstig kunnen stellen dat dit attest betrekking heeft op het hele Marokkaanse grondgebied.

In een volgend middelonderdeel verwijzen verzoekers naar de documenten van de algemene directie der belastingen van 2 oktober 2023; 31 oktober 2024 en 1 november 2024 waarin wordt vermeld dat zij niet belastingplichtig zijn voor wat betreft de woonbelasting en de belasting op gemeentelijke diensten. Verzoekers argumenteren dat het feit dat zij niet onderworpen zijn aan de woonbelasting en de belasting op gemeentelijke diensten, impliceert dat zij geen onroerend goed in Marokko bezitten. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het attest van 2 oktober 2023 niet kan worden aanvaard omdat het een verklaring op eer betreft. De documenten van 31 oktober 2024 en 1 november 2024 kunnen dan weer niet worden aanvaard omdat ze werden opgesteld na het vertrek van betrokkenen uit Marokko. Niets sluit uit dat verzoekers hun eigendommen reeds verkocht hadden op die datums. Verzoekers bevestigen zelf dat het voorgelegde attest van 2 oktober 2023 werd opgesteld op basis van hun verklaringen op eer. Ze stellen dat dit de procedure is die in Marokko wordt voorgeschreven. Daarnaast menen ze dat dit geen afbreuk doet aan de inhoud van het attest aangezien hun verklaringen onderschreven worden door de algemene directie der belastingen. Verzoekers kunnen hierin niet worden bijgetreden. Het gegeven dat de Marokkaanse administratie een attest opstelt louter op basis van een verklaring op eer van betrokkenen, impliceert niet zonder meer dat de verklaringen van verzoekers door de administratie op hun waarachtigheid en objectiviteit werden nagekeken. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder in de bestreden beslissingen opmerkt dat weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven aan een document dat door de Marokkaanse overheid werd opgesteld enkel op basis van de eigen verklaringen van verzoekers. Daarnaast komen verzoekers niet tegemoet aan de vaststelling dat de documenten van 31 oktober 2024 en 1 november 2024 zijn opgesteld op een moment dat verzoekers zich reeds in België bevonden. Deze documenten zeggen niets over de situatie vóór deze data. Aldus kan niet worden uitgesloten dat verzoekers hun onroerende goederen hebben verkocht voorafgaand aan hun komst naar België.

In een vijfde middelonderdeel stellen verzoekers vast dat verweerder in de bestreden beslissingen bevestigt dat zij in 2023 geen inkomsten hadden. Volgens verzoekers kan verweerder dan ook niet voorhouden dat zij niet ten laste waren van de referentiepersoon in 2023, voorafgaand aan hun komst naar België. Het gegeven dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd *"betrokkene toont wel bijkomend aan dat ze in 2023 geen inkomsten zou gehad hebben"*, neemt niet weg dat wat betreft het 'ten laste zijn' verder nog wordt gemotiveerd *"Wat nog steeds niet afdoende werd bewezen, is het bewijs geen eigenaar geweest te zijn van onroerende goederen voor zijn vertrek uit het land van oorsprong dan wel herkomst. Het document voorgelegd bij de vorige aanvraag was een verklaring op eer. Het document voorgelegd bij huidige aanvraag stelt niet expliciet dat dit een verklaring op eer is, maar werd opgesteld na vertrek van betrokkene en zijn echtgenote uit Marokko. Niets sluit uit dat betrokkene en echtgenote de eigendommen reeds verkocht hadden op datum opstellen laatste attest. Het onvermogen van de betrokkene en echtgenote voor hun komst naar België is dus niet afdoende aangetoond"*. Met hun betoog dat ze in 2023 geen inkomsten zouden hebben verworven, tonen verzoekers niet aan dat ze in die periode evenmin eigenaars waren van een onroerend goed in Marokko. Blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissingen en de nota met opmerkingen, acht verweerder dit bewijs van onvermogen nochtans essentieel om aan te tonen dat verzoekers toegewezen waren op de geldstortingen van de referentiepersoon. Verzoekers zetten niet uiteen waarom deze redenering onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Vervolgens argumenteren verzoekers in een zesde middelonderdeel dat verweerder aanvaardt dat zij in 2024 geen inkomsten in Marokko hadden, doch niet preciseert waaruit hij dit afleidt. Ze betogen ook dat het onbegrijpelijk is waarom verweerder de documenten betreffende het onvermogen in 2024 wel aanvaardt, doch dezelfde documenten betreffende voorgaande jaren niet aanvaardt.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekers niet laten blijken welk belang ze hebben bij hun kritiek dat verweerder niet zou hebben gemotiveerd uit welk van de voorgelegde documenten blijkt dat verzoekers geen inkomsten hebben verworven in 2024. Bovendien blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat verzoekers hierin niet kunnen worden gevolgd. Immers heeft verweerder in deze beslissingen alle documenten één voor één opgesomd en besproken. Uit deze beslissingen blijkt duidelijk dat verweerder zich onder meer heeft gebaseerd op het *"attestation du revenu"* op naam van verzoekers waarin is opgenomen dat zij geen inkomsten hebben aangegeven voor de belastingen in 2023/2024 en het *"certificat administratif"* van 4 november 2024 waarin wordt gesteld dat verzoekers geen inkomsten verwerven in de plaats Beni Bouifrou. Uit de voorgaande bespreking is daarnaast reeds gebleken waarom verweerder de Marokkaanse attesten die dateren uit 2023 niet aanvaardt als bewijs van het 'ten laste zijn', namelijk omdat deze documenten werden opgesteld op basis van attesten die hun grondslag vinden in verklaringen op eer. Hun bewijskracht is aldus relatief. Verzoekers zijn er niet in geslaagd dit motief te weerleggen.

In een zevende en laatste middelonderdeel zetten verzoekers uiteen dat verweerder niet betwist dat zij regelmatig geldsommen hebben ontvangen van de referentiepersoon. Echter aanvaardt verweerder niet dat is bewezen dat verzoekers in 2019 en 2020, ten gevolge van de coronacrisis, cash geld ontvingen van de referentiepersoon omdat geldtransferbureaus in die periode gesloten waren. Verzoekers brengen hiertegen in dat het vanzelfsprekend is dat de overhandiging van cash geld niet kan worden aangetoond. Verzoekers stellen daarnaast dat ze tal van objectieve gegevens hebben voorgelegd die hun beweringen in verband met de coronacrisis ondersteunen.

In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande gemotiveerd als volgt:

“Bovendien, zoals bij de vorige aanvraag reeds gemotiveerd, blijkt uit de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen inderdaad dat er een periode was dat er zeer regelmatig bedragen werden overgemaakt waarmee men redelijkerwijze wel iets kan doen in Marokko. Het gaat dan over 2019 en 2020. Nadien is het teruggevallen. De advocaat van de betrokkene beweert dan wel in het begeleidend schrijven dat deze terugval te wijten is aan de covid periode en dat de steun in die periode middels cash geld aan derden of door henzelf gebeurde, hier liggen geen bewijzen van voor. Het spreekt voor zich dat een loutere verklaring niet kan volstaan als bewijs van de afhankelijkheidsrelatie. De advocaat beweert dan wel dat de geldtransferbureaus in die periode gesloten waren, hier liggen geen bewijzen van voor. Zonder bewijs van het tegendeel, toont dit dus aan dat betrokkene en echtgenoot in die periode konden overleven zonder de steun van referentiepersoon en hun zoon.”

Met hun algemeen betoog slagen verzoekers er niet in dit motief, dat de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voorkomt, te weerleggen. Verzoekers voerden in hun verblijfsaanvraag het volgende aan: *“Il font observer que si ces envois d’argent se sont interrompus entre le mois février 2020 et le mois de novembre 2021 puis totalement interrompu jusqu’en novembre 2022, c’est en raison de la crise sanitaire liée au Covid 19. Durant celle-ci, les déplacements tant en Belgique qu’au Maroc ont été fortement restreints (et parfois interdits – sauf raisons impérieuses- au Maroc), compliquant tant l’envoi que la réception de tels mandats. Par ailleurs, les agences au sein desquelles ces mandats pouvaient être envoyés (en Belgique) et reçus (au Maroc) ont été fermées par les autorités durant de nombreux mois, ces établissements n’étant pas jugés essentiels. Le fils et la belle-fille des requérants ont donc été contraints de faire acheminer les fonds dont les requérants avaient impérativement besoin via des personnes autorisées à se déplacer depuis la Belgique vers le Maroc, où à l’occasion de séjours qu’ils ont eux-mêmes effectués sur place, lorsque cela fut autorisé. De ces remises de fonds en espèce, les intéressés n’ont évidemment aucune trace”*. Verzoekers komen niet verder dan te volharden in dit betoog, hetgeen door verweerder niet wordt aanvaard in de bestreden beslissingen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder verwacht dat verzoekers op zijn minst enig begin van bewijs leveren van het feit dat zij tussen februari 2020 en november 2022 financiële en/of materiële steun hebben ontvangen van de referentiepersoon, willen ze kunnen aantonen dat ze in die periode daadwerkelijk van de referentiepersoon ten laste waren. Het gegeven dat verzoekers de financiële hulp cash hebben ontvangen, neemt niet weg dat de bewijslast om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, bij verzoekers zelf ligt. Evenmin tonen verzoekers aan waarom zij geen enkel begin van bewijs zouden kunnen voorleggen van de geldsommen die cash aan hen werden overhandigd.

Tenslotte voeren verzoekers aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de geldverzendingbewijzen die wel voorliggen en die betrekking hebben op de periode 2018 – 2020 en 2022 – 2023. Verzoekers kunnen hierin niet worden gevolgd. In de bestreden beslissingen wordt namelijk wel degelijk rekening gehouden met de bewijzen van geldoverschrijvingen die verzoekers hebben voorgelegd. Verweerder motiveert in dat opzicht het volgende:

“Bij de vorige aanvraag dd 10.01.2024 – geweigerd middels bijlage 20 dd 05.07.2024 – legde de betrokkene een aantal stukken voor ter staving van de afhankelijkheidsrelatie, die opnieuw worden voorgelegd bij de huidige aanvraag, zijnde:

[...]

- Bewijs van het overmaken van geld via Western Union, Ria of CashPlus door M. (...) F. (...) aan T. (...) E. (...) M. (...) of E. (...) M. (...) M. (...) in 2018 een 7-tal overmakingen, in 2019 een 22-tal overmakingen meestal ter waarde van een kleine 200 €, in 2020 een 13-tal overmakingen, ook in 2022 een enkele overmaking.

- In 2023: op 06.02.2023 twv 256,13 €; dd 06.02.2023 tbv 258,25 €; 01.06.2023 twv 250,20 €; 01.06.2023 twv 249,54 €; 04.07.2023 twv 247,11 €; 05.07.2023 twv 245,93 €; op 28.08.2023 twv 252,33 €, op 27.09.2023 twv 249,48 €, op 10.11.2023 twv 193.50 €, op 7.11.2023 twv 193.50 €, op 7.12.2023 241.50 €, op 8.12.2023 twv 241.50 €

- In 2024: verschillende overschrijvingen

[...]

Wat betreft de bewijzen van financiële/materiële afhankelijkheid van in het land van herkomst. Er kan niet worden aangetoond dat deze geldtransacties noodzakelijk waren om in de basisbehoeften te voorzien. Immers, geldtransfers kunnen pas mee in rekening gebracht worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond wat hier niet is gebleken. Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat dat schenkingen die betrokkene krijgt vereist zijn om in de basisbehoeften te voorzien (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Bovendien, zoals bij de vorige aanvraag reeds gemotiveerd, blijkt uit de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen inderdaad dat er een periode was dat er zeer regelmatig bedragen werden overgemaakt waarmee men redelijkerwijze wel iets kan doen in Marokko. Het gaat dan over 2019 en 2020. Nadien is het teruggevallen. De advocaat van de betrokkene beweert dan wel in het begeleidend schrijven dat deze terugval te wijten is aan de covid periode en dat de steun in die periode middels cash geld aan derden of door henzelf gebeurde, hier liggen geen bewijzen van voor. Het spreekt voor zich dat een loutere verklaring niet kan volstaan als bewijs van de afhankelijkheidsrelatie. De advocaat beweert dan wel dat de geldtransfereerbureaus in die periode gesloten waren, hier liggen geen bewijzen van voor. Zonder bewijs van het tegendeel, toont dit dus aan dat betrokkene en echtgenote in die periode konden overleven zonder de steun van referentiepersoon en hun zoon. In 2023 was de frequentie van financiële overschrijvingen opnieuw toegenomen, echter in verhouding tot 2019 en 2020 was het toch heel wat minder. Uit de voorgelegde stukken valt niet op te maken wat daartoe de aanleiding is geweest. Mijnheer en mevrouw moeten een andere bron van inkomsten hebben gehad. Het is uiteraard de bedoeling dat de afhankelijkheid wordt aangetoond van mijnheer en mevrouw van in het land van origine tegenover de referent voorafgaandelijk aan de komst naar België. Niet betreffende een periode die daar ver aan vooraf gaat, zoals reeds gemotiveerd in de weigeringsbeslissing dd 05.07.2024.”

Verweerder motiveert uitdrukkelijk waarom de bewijzen van geldverzendingen niet aantonen dat verzoekers in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon: er wordt niet aangetoond dat deze geldtransacties noodzakelijk waren om in hun basisbehoeften te voorzien. Verweerder motiveert in de eerste plaats dat het onvermogen van verzoekers voorafgaand aan hun komst naar België onvoldoende is aangetoond. Blijkens hetgeen hierboven werd besproken, slagen verzoekers er niet in dit motief te weerleggen. Ze tonen niet aan dat ze, in weerwil van de motieven van de bestreden beslissingen, werkelijk onvermogen waren in hun land van herkomst voorafgaand aan hun komst naar België. Daarnaast motiveert verweerder eveneens dat er in de periode 2019-2020 zeer regelmatig bedragen werden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekers. Dit is nadien echter teruggevallen waardoor verweerder ervan uitgaat dat verzoekers in die periode konden overleven zonder de steun van de referentiepersoon. Hij wijst erop dat het de bedoeling is om de afhankelijkheidsband tussen verzoekers en de referentiepersoon in hun land van herkomst aan te tonen voorafgaandelijk aan hun komst naar België en niet betreffende een periode die daar ver aan vooraf gaat. Met het enkele betoog dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de geldverzendingen die hebben plaatsgevonden tussen 2018 en 2020 en tussen 2022 en 2023, tonen verzoekers niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen onredelijk dan wel onzorgvuldig zouden zijn.

Er kan worden geconcludeerd dat verzoekers er niet in zijn geslaagd aan te tonen dat zij ten laste waren van de referentiepersoon, hun Nederlandse schoondochter, in hun land van herkomst voorafgaand aan hun komst naar België. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de aangevoerde algemene beginselen is dan ook niet bewezen.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN